

ה"ט 69793/05/18 - רחל עין הבר נגד ז'קי אבוטבול

בית משפט השלום בחדרה

ה"ט 69793-05-18 בוטבול נ' עין הבר

בפני	כבוד השופטת רקפת סגל מוהר
מבקשת	רחל עין הבר
נגד	
משיב	ז'קי אבוטבול

החלטה

האם טענת צד להליך לגבי האופן שבו מבצע הצד האחר הוראות שניתנו בפסק דין, צריכה להידון בהליך לפי פקודת בזיון בית המשפט?

רקע

1. בתאריך 31.5.18 פנה המשיב לבית המשפט בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיבה המתגוררת בסמוך לבית עסקו.

2. בעדותו בפני סיפר המשיב כי הבעיות בינו לבין המבקשת החלו עוד בשנת 2012 (ר' הליך דומה מאז - ה"ט 47513-06-12, שבמסגרתו העלו הצדדים האחד כלפי האחרת ולהיפך, טענות כמעט זהות לאלה שהועלו בפני במסגרת ההליך הנוכחי), וטען כי במהלך התקופה האחרונה שקדמה להגשת בקשתו הטרידה המבקשת אותו ואת העובדים בבית עסקו, עד מאוד.

3. המבקשת העלתה אף היא טענות רבות ושונות כנגד המשיב, ובסופו של דיון ממושך שהתקיים בפני במעמד הצדדים, החלטתי ליתן צו הדדי למשך 6 חודשים, שבמסגרתו ניתנו לכל אחד מהם הנחיות מפורטות להתנהלות שתמנע הטרדתו של מי משניהם את האחרת (להלן: "הצו ההדדי" מיום 17.6.18).

4. דא עקא, שכחודש לאחר מכן, ביום 22.7.18 הגישה המבקשת בקשה בה טענה כי המשיב מפר את הוראות הצו שניתן באופן העולה כדי בזיון בית המשפט. המשיב התנגד לבקשה, ולאחר ששמעתי את גרסאות שני הצדדים והתרשמתי כי ההנחיות שניתנו במסגרת הצו ההדדי לא היו נהירות למשיב דיין,

עמוד 1

החלטתי ליתן לו הזדמנות נוספת לקיימן כנדרש. בהתאם לכך, נצטווה המשיב לפעול כדלקמן:

• להימנע מחסימת דרכה של המבקשת אל החלק השייך לה ו/או המוקצה לשימושה (לפי פסק דין מיום 21.11.11 שניתן בבית המשפט לענייני משפחה בתמ"ש 502-07-09 בהליך שהתקיים בינה לבין ילדיו של בן זוגה ז"ל), אלא אם יעשה כן בתיאום עמה מראש ובהסכמתה.

• למצוא את הדרך להורות לכל מי שמגיע לבית עסקו, שלא להכנס לשטח המוקצה לחניית רכבה של המבקשת או לה בכלל, ו/או לחסום אותו באופן זמני.

• למצוא דרך חלופית - חוקית, לצורך אספקת חשמל לבית עסקו ולא באמצעות הכבל המאריך העובר בשטח השייך למבקשת.

5. בדיון הבא שהתקיים בפני ביום 3.12.18 בעקבות טענת המבקשת כי המשיב לא מילא אחר הצו בכל הנוגע לנושא אספקת החשמל, טען הלה כי הפעולות הנדרשות בהקשר זה בוצעו ע"י חשמלאי מוסמך מטעמו. עם זאת ולאור סימני השאלה שהתעוררו בדבר עמידת חיבור החשמל החדש בדרישות חברת החשמל עצמה, ציוויתי על חברת החשמל לבצע במקום את הבדיקות הנדרשות לצורך מתן אישורה לכך. במעמד זה הוארך תוקף הצו ההדדי שניתן בשעתו למשך 6 חודשים נוספים, דהיינו עד ליום 17.6.19.

6. בתאריך 7.2.19 הגיש המשיב לתיק בית המשפט את דו"ח הבודק מטעם חברת החשמל לישראל בו נקבע כי כבל החשמל שהותקן ע"י המשיב או מי מטעמו "מעולם לא קיבל אישור" וכי "חברת החשמל לישראל לא היתה נותנת אישור לסוג כזה של חיבור שכן קיימת בעיה בעצם העובדה שהכבל עובר בשטח פרטי ו/או ציבורי אחר (שלא מוזן מאותו מקור הזנה של הכבל) וכן בשיטת ההתקנה שלו שאינה תקנית". לאור זאת - כך נכתב בדו"ח - "יישלח מכתב התראה ללקוח". המשיב הוסיף וטען כי במצב דברים זה ואף לפני כן, הוא "פנה מספר פעמים אל מחלקת התשתיות של עיריית חדרה כדי לקבל אישור לפירוק האבנים המשתלבות לצורך העברת כבל החשמל כדין, אך לא נענה", ומשכך בקש כי יינתן צו המורה למחלקת הפיתוח והתשתיות בעיריית חדרה ליתן לו את האישור כאמור.

7. לנוכח טענות אלה, התבקש המשיב לפנות אל עיריית חדרה בעניין זה פעם נוספת ולהגיש לתיק בית המשפט את העתק פנייתו ותשובת העירייה.

8. והנה, ביום 19.3.19 הודיעו הצדדים על הסכם פשרה שהושג ביניהם וביקשו ליתן לו תוקף של פסק דין. במסגרת הסכם זה התחייבו הצדדים האחד כלפי האחר/ת כדלקמן:

א. המשיב ידאג לכך שכבלי החשמל שהיו מונחים באותה עת בסמוך לבית המבקשת ייבדקו ע"י חשמלאי שייבחר על ידה, יודא כי אותם כבלים אינם מהווים סכנה וככל שיימצא כי יש לעשות

בהם שינוי ו/או תיקון, יעשה כן. שכרו של החשמלאי ישולם ע"י המשיב ולאחר מכן לא יהא צורך בביקורת נוספת מטעם כל גורם אחר.

ב. המשיב או מי מטעמו לא יחסמו את חניית רכבה של המבקשת, למעט במקרים של העמסה ו/או פריקה של סחורות בשטח הסמוך למחסנים ולמשך דקות ספורות, וגם לא יכנסו אל חצר ביתה ללא רשותה.

ג. המבקשת תהא רשאית להכנס ולצאת מהשער הצפוני של החניה, וגם לעשות שימוש בחניה אחת מתוך החניות שבחצר לצרכי באי ביתה. המשיב ידאג לפינוי המעבר הצפוני והחניה הנוספת בהתאם להודעות המבקשת.

ד. המשיב יצבע את ביתה של המשיבה ו/או יבצע בו תיקוני צבע וסדקים בהתאם לבקשתה ובתיאום עמה עד ליום 15.5.19. העבודות תבוצענה ע"י עובדי חברתו של המשיב ובפיקוחו הצמוד (בדרך של הגעה למקום פעם ביום לצורך בדיקת תקינות העבודה), באופן שיפגע מעט ככל הניתן בשגרת חייה ומבלי לגרום נזק כלשהו למטלטליה.

ה. הצדדים יימנעו מלהפריע האחד לאחר, ו/או מלפגוע בפרטיותו ויאפשרו זה לזה ולהיפך חיים שלווים ללא הפרעה.

ו. במקרה בו יחדל המשיב מלהחזיק במושכר המשמש כבית עסקו, יהא עליו להסיר את חוטי החשמל, צינורות המים והמצלמות המוצבות בו ו/או בחצרה של המבקשת ולאטום כל חור שייווצר כתוצאה מההסרה.

(להלן: "הסכם הפשרה")

9. עם זאת ולמרבה הצער, ביום 6.6.19 - דהיינו בטרם חלפו 3 חודשים מיום שהסכם הפשרה שהושג קיבל תוקף של פסק דין, הגישה המבקשת לבית המשפט את הבקשה בה אני נדרשת להכריע כעת.

הבקשה ונימוקיה

10. בבקשתה לכופ את המשיב בתשלום קנס או מאסר או בכל דרך אחרת למלא אחר תנאי הסכם הפשרה שקיבל תוקף של פסק דין כאמור, טענה המבקשת כי הלה מפר את תנאי ההסכם בכך שהוא

נוהג לחסום את רכבה באופן המונע ממנה כניסה ויציאה עם רכבה ממקום חנייתו, וכי גם את התחייבותו לצבוע את ביתה ולבצע בו תיקונים הוא הפר באופנים שונים לרבות באמצעות טענתו לפיה טעה בהערכת היקף העבודה ועלותה. בנוסף לכך טענה המבקשת כי במצב דברים זה היא חוששת מפני האפשרות שהמשיב יפר גם את את התחייבותו לשלם את שכר החשמלאי שייבחר על ידה לשם בדיקת כבלי החשמל.

תגובת המשיב

11. בתגובתו בכתב לבקשה, טען המשיב כי הוא עומד בתנאי הסכם הפשרה וכי המבקשת שמה לה למטרה להוציאו מן הנכס אותו הוא שוכר לצורך הפעלת בית עסקו. בכל הנוגע להסדרי החניה טען המשיב כי דווקא המבקשת היא זו המשתמשת ומתירה לאחרים את השימוש במקום החניה שלו, ובאשר לעבודות הצביעה והתיקון בביתה טען כי היא למעשה דורשת ממנו שיבצע שיפוץ כללי של ביתה, ובכך פועלת בניגוד למה שהוסכם ביניהם.

עמדות הצדדים ובאי כוחם בדיון בבקשה

12. בדיון שהתקיים בפני ביום 19.11.19, הוסיף ב"כ המשיב וטען כי ההליך לפי פקודת בזיון בית המשפט איננו ההליך המתאים לדיון במחלוקות שנתגלו בין הצדדים בכל הנוגע לאופן קיומו של הסכם הפשרה שהושג ביניהם, המבקשת עצמה חזרה על טענותיה בעניין חסימת החניה ובסופו של דבר גם הביעה הסתייגותה מן האפשרות שהמשיב או מי מטעמו יצבעו את ביתה, ואילו המשיב הצהיר כי הוא אינו מפריע לה ואף **"מוכן לתת לה כסף על מנת שתצבע את הבית"**. בכל הנוגע לנושא החשמל, ציינה ב"כ המבקשת כי **"יומיים לפני הדיון הוא (המשיב - ר.ס.מ) טיפל בחשמל, סילק את זה מהשטח שלנו והעביר לשטח הציבורי. זה כבר לא מעניין אותנו"** ואילו המבקשת עצמה טענה ש"זה כן מעניין כי חלק מהכבל שהוא העביר מתוח מעל החניה שלה".

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

13. סעיף 6(1) לפקודת בזיון בית משפט קובע כי:

"בית המשפט העליון, בית משפט מיוחד שנתכונן על פי סעיף 55 של

עמוד 4

דבר המלך במועצה על ארץ ישראל 1922, בית משפט מחוזי, בית משפט לפשעים חמורים, בית המשפט לקרקעות ובית משפט השלום, תהא להם הסמכות לכוף אדם בקנס או במאסר, לציית לכל צו שניתן על ידם והמצווה לעשות איזה מעשה או האוסר לעשות כל מעשה".

ברע"א 3888/04 שרבט נ' שרבט נקבע כי:

"בית-משפט זה, בשורה ארוכה של פסקי-דין, ראה בהליך לפי סעיף 6 לפקודה הליך המצוי בתחום הדמדומים שבין הליך אזרחי "רגיל" להליך פלילי. ההליך נושא אופי מיוחד, באשר אינו מטיל אחריות פלילית, אך הוא גם אינו הליך אזרחי "טהור" במובנו הרגיל. אין הוא עונשי במהותו, ומטרתו העיקרית להביא לאכיפת ההחלטה השיפוטית במבט צופה עתיד. הסנקציה בהליך זה היא סנקציה של כפייה. ויודגש: עניינו של ההליך במישור היחסי שבין הצדדים המתדיינים, ואין הוא מיועד להטיל דופי במפר הצו או לפגוע בו..."

וכן -

"...הליך הביזיון נחשב הליך אכיפה קיצוני מאחר שהסנקציה בעקבותיו - קנס או מאסר - עשויה להיות קשה ופוגעת, ולכן מקובל לראות בו הליך שיורי, לאחר שההליכים האחרים האפשריים נבחנו או מוצו. פסיקתו של בית-משפט זה חזרה והדגישה כי השימוש בכלי אכיפת זה שפגיעתו עשויה להיות קשה צריך להיות מוגבל רק למקרים מתאימים, וכי אין להיזקק להליכי ביזיון בית-המשפט כאשר קיימת דרך אחרת לביצוע

ההוראה השיפוטית...".

14. ברע"א 4319/12 שאוליאן ואח' נ' מליבו בניה בע"מ ואח', חזר בית המשפט העליון והזכיר את שכבר נקבע בעבר ברע"פ 7148/98 עזרא נ' זלזניאק ואף קודם לכן, לאמור כי:

"... אין אוכפים מכוח פקודת הבזיון, אלא צווים והחלטות שמובנם

חד-משמעי ושאינם ניתנים ליותר מפירוש אחד...דברים אלה יפים

גם לגבי הסכם פשרה בלתי ברור שאושר כפסק דין שהצדדים חלוקים

בשאלת פרשנותו, ובשאלה אם הופר אם לאו. הסכם כזה, שניתן

ליותר מפירוש אחד, אינו ניתן לאכיפה בהליכי ביזיון".

ברע"א 4231/90 אתת טכנולוגיות (1985) בע"מ נ' מכ"ש - מפסקי כרם שלום ואח', נקבע כי:

"...הליכי אכיפה לפי פקודת בזיון בית המשפט מיועדים מעצם טבעם

להתברר במהירות וביעילות כדי לאכוף צווים הברורים על פניהם או

שניתן ללמוד על משמעותם ללא טרחה יתירה ואין מקום להפוך את

הדיון בהם למשפט מלא עם ראיות ועדויות של מומחים כדי להתחקות

על כוונתם הקונקרטית או המשוערת של בעלי הדין..."

וברע"א 4036/14 חסן מסעדין ואח' נ' אלכסנדר קושניר - מנהל הרשות הממשלתית למים ולביוב ואח' קבע בית המשפט העליון כיהליך הבזיון אינו האכסניה המתאימה לבירור טענות המבקש בנוגע להחלטות שהתקבלו לאחר מתן פסק הדין ונגעו לאופן אספקת המים שלעצם החובה לספקם התייחס פסק הדין עצמו.

מן הכלל אל הפרט

15. לאחר שנדרשתי לטענות הצדדים, למטרתה של פקודת בזיון בית המשפט ולהלכה הפסוקה הנוגעת אליה, דעתי היא כי ההליך בו נקטה המבקשת במקרה זה אינו האכסניה המתאימה לבירור המחלוקות המתעוררות בין השניים השכם והערב, ולכן

דין הבקשה להידחות.

17. התמונה הצטיירת מן הדברים ששמעתי והראיות שהונחו בפני מלמדת בעיני על כך שהצדדים במקרה זה אינם מצליחים למצוא את הדרך הנכונה והראויה לשמור על יחסי שכנות תקינים ביניהם, על אף שבכל פעם מחדש, מזה כשנתיים כמעט, הם מצהירים האחד בפני האחר וגם בפני כי ימנעו מלהטריד האחד את מנוחתו של האחר, אם בשל עמידתה של המבקשת על קוצו של יוד ועל הדרכים המסוימות שבהן היא סבורה שעל הדברים להתבצע, ואם בשל אי הקפדה מלאה של המשיב על קיום תנאי ההסכם, אך להתרשמותי - לא באופן העולה כדי הפרתו בדרכים העולות כדי בזיון בית המשפט.

אין ביכולתי להכריע בשאלה האם במקרה כזה או אחר העמיד המשיב את רכבו באופן שחסם את דרכה של המבקשת אל מקום חנייתה, בכוונה, במקרה, או באופן זמני, חלקי או מלא, זאת הן בשל הקירבה ההדוקה בין מקומות החניה של השניים ובינם לבין בית עסקו של המשיב ובית מגוריה של המבקשת, והן בשל הקושי בהתייחסות אל התצלומים שהוצגו בפני כאל כאלה המשקפים מצב קבוע. באותו האופן אין ביכולתי לכפות על המשיב לבצע את העבודה של צביעת ביתה של המבקשת ותיקון הליקויים בו באופן המדויק שבו היא דורשת שהדבר יעשה (ע"י פועל כזה ולא אחר, בשל היותו של האחר "מסוכן" בעיניה וכיו"ב וגם לא ע"י המשיב עצמו).

18. לסיכום, ומאחר שתמיד תישאר פתוחה בפני מי מצדדים הדרך להגשת תביעה בגין הפרת הסכם, ואז הגשת תלונות לגורמים הרלבנטיים האחראיים על הנושאים השונים שנדונו במסגרת הליך זה, דעתי היא כי דין הבקשה להידחות ובנסיבותיו של מקרה זה אני מחליטה לעשות כן ללא צו להוצאות.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום, כ"ז אדר תש"פ, 23 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.